

Робърт Кърнс – човекът, който създаде регулируеми чистачки. И отказа да бъде победен!

Един човек срещу гиганта. И той победи.

Тапа от шампанско го ослепява с едното око в сватбената му нощ. Тази случайна травма довежда до създаването на една от най-важните иновации за безопасност в автомобилите.

След това Форд я присвоява. Той се бори 25 години. И победи.

Робърт Кърнс си е представял сватбената нощ като начало на щастлив живот. Вместо това, тапата, излетяла от бутилка шампанско, го удря в лявото око и завинаги го лишава от ясно зрение.

За повечето хора това би било просто болезнен спомен. За него – повратна точка.

Минават няколко години. В един дъждовен ден, докато кара колата си, изведнъж го спохожда прозрение. Като инженер и преподавател, Кърнс вижда това, на което другите не обръщат внимание: чистачките се движат механично, монотонно, с едно и също темпо – скръц, скръц, скръц.

Твърде бързо при слаб дъжд. Твърде бавно при порой. И с увреденото си око той си помислил: човешкото око не работи така.

Ние не мигаме равномерно като метроном – правим го според нуждата. Защо тогава чистачките да не могат да работят по същия начин?

В своята работилница в мазето, разполагайки само с базови части и упорит характер, той създава изобретението, което промени света: регулируеми (интервални) чистачки. Система, която позволява да се настройва честотата на движение според силата на валежа.

Просто. Гениално. Далновидно.

През 1967 година той показва устройството си на инженерите от Ford. Те са впечатлени от идеята. Задават въпроси, водят си бележки, възхищават се. Благодарят му и обещават да се свържат.

Така и не му пишат. Затова пък след няколко месеца Ford пуска нови модели автомобили – с регулируеми чистачки.

Идеята е негова. Но без негово разрешение. Без лиценз. Без признание.

Скоро и другите автомобилни гиганти правят същото – Крайслер, GM, Мерцедес, японските производители. През 70-те този механизъм вече е навсякъде. А името на изобретателя – никъде.

Но Кърнс няма намерение да изчезне мълчаливо.

През 1978 година той завежда дело срещу Ford за нарушаване на патент. Един човек срещу корпорация с армия от юристи. Съветват го да сключи споразумение — да вземе парите и да приключи историята.

Той отказва. Не му е нужна сумата – нужна му е истината.

Когато адвокатите се отказват от случая, той сам поема защитата си. И прекарва 12 години в безкрайни изслушвания, документи, разпити и апелации.

Това разрушава брака му. Отчуждава го от децата му. Удря по психиката му. Но не прекъсва принципите му.

Той губи почти всичко – освен вярата си в справедливостта.

През 1990 година съдът излиза с решение в негова полза. Форд са задължени да му платят 10,2 милиона долара.

През 1992-ра той получава още 30 милиона от Крайслер. Общо – около 40 милиона.

Но победата не е в парите. Победата е в друго: той доказва, че дори един-единствен човек е способен да победи гиганти.

„Опитвах се да ме погребат. Но аз не им позволих.“

Робърт Кърнс се превръща в символ – за изобретателите, за борците, за тези, които не са готови да мълчат. Той умира през 2005 година на 77 години. Днес неговата система се използва в стотици милиони автомобили по целия свят.

Но името му го знаят малцина.

През 2008 година Холивуд засне за него филма Flash of Genius („Блясък на гений“) – историята на мъжа, който спечели войната, но плати невероятно висока цена. Герой ли е бил той? Или предупреждение за опасността от обсебеността? Вероятно и двете.

Следващия път, когато настройвате чистачките под дъжда, си спомнете: използвате изобретението на човек, който отказа да бъде заличен.